

12 Μαΐου 2014

Η Επίσκεψις του αγίου Δεσπότη

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Μη οι ποιμένες βόσκουσιν εαυτούς; ουχί τα πρόβατα βόσκουσιν οι ποιμένες;»
(Ιεζεκιήλ)

Αφού το βαποράκι εστάθη ως μισήν ώραν εις τον μικρόν όρμον,κατέναντι της αγοράς, ήτις εφάινετο σχεδόν γεμάτη από κόσμον, έστρεψε την πώραν προς ανατολάς και απέπλευσε. Συγχρόνως οι καμπάνες των δυό εκκλησιών, αίτινες διέπρεπον με τους υψηλούς πύργους και τους θόλους των, η μία εις το ύψος της παραθαλασσίας οδού και της πλατείας, η άλλη εις το κέντρον της επάνω συνοικίας, εκινήθησαν γοργώς, εκχέουσαι μεγάλην και παρατεταμένην κωδωνοκρουσίαν.

Διατί αυτά; Οι παπάδες ήξευραν, ότι ο Δεσπότης ο νεοχειροτόνητος της επαρχίας ήτο μέσα στο βαπόρι, αλλ ὁ πρῶτος μεταξύ αυτών, ο επισκοπικός επίτροπος, είχε πληροφορηθῆ ότι η Σεβασμιότης του δεν ἐπρωτίθετο προς το παρόν να ἐξέλθῃ εἰς τὴν πολίχνην, ἀλλὰ θα μετέβαινε πρῶτον, χάριν τῆς ἰδίας ευκολίας του, εἰς τὴν ἄλλην νῆσον, τὴν ἀνατολικήν, τὴν ἀπωτέραν εἰς τὸν δρόμον του, καὶ εἶτα θα ἐπέστρεφε να ἐπισκεφθῆ καὶ τὸ ἐδῶ ποίμνιόν του. Οὐχ ἦττον ἐπήραν μίαν βάρκαν καὶ ἀνήλθον ὅλοι ομοῦ, οἱ ἐπτὰ παπάδες, εἰς τὸ βαπόρι, δια να χαιρετίσουν ἀπλῶς τὸν ἐπίσκοπον εἰς τὴν διέλευσίν του.

Μόλις ἡ μαύρη τῶν ρασοφόρων πλειας ἀνήλθεν εἰς τὸ πρυμναῖον «κάσαρο» (στεγασμένος χώρος στὴν πρύμνη) τοῦ ατμοπλοίου, ὅπου ἴστατο ἀγναντεύων τὴν μικρὰν πόλιν ὁ περιοδεύων ἱεράρχης, καὶ ὁ διάκος, ἀποτεινόμενος προς τὸν πρῶτον βαίνοντα ἐκ τῶν ἱερέων, τὸν ὁποῖον ἐκατάλαβεν ὡς ἐπίτροπον τοῦ Δεσπότη, ἀν καὶ πρῶτην φορὰν τὸν ἐβλεπε, του λέγει με τόνον δεσποτικόν.

- Γιατί δεν εσημάνατε τις καμπάνες;

Ὁ παπα-Γιαννάκης, 83 ἐτῶν ἄνθρωπος, ἀν καὶ κωφός ἦτο, ἐκατάλαβεν τι ἔλεγεν ὁ διάκος. Ἐπειδὴ ὁ Δεσπότης δεν ἐπρόκειτο να ἐξέλθῃ, δεν εἶχαν προβλέψει, ἡ το ἐνόμισον περιττόν, να κρούσουν τις καμπάνες. Τώρα, ὅμως, εἰς τὸ κέλευσμα τοῦ διακῆ, ἐστράφη προς τὴν λέμβον, ἐφώνησεν ἕνα νέον κρατοῦντα τὰς κώπας, καὶ του λέγει.

- Σταμάτη! Τρέχα γρήγορα, ἔξω! Τις καμπάνες! Βαράτε τις καμπάνες!

Ὁ Σταμάτης, ἔφηβος ὡς 16 ἐτῶν, κυρίως βαρκάρης δεν ἦτο, ἀλλ ὀρφανὸς μάγκας, τρέχων παιδιόθεν κατόπιν εἰς τὰ ράσα τῶν παπάδων. Ὅπως ὑπάρχουν ἐκκλησιαστικὰ δαιμόνια, οὕτω ὑπάρχουν καὶ ἀγυιόπαιδα ἐκκλησιαστικὰ. Πάραυτα εἰσιάρισεν, ἐκωπηλάτησε, καὶ μετὰ ἐν λεπτὸν ἐφθασεν εἰς τὴν προκυμαῖαν. Θα ἠμποροῦσε να φωνάξῃ ἀπὸ τὴν βάρκαν προς τοὺς ἔξω, δια να τρέξουν να σημάνουν τις καμπάνες, ἀλλὰ δεν το ἔκαμε. Ἐπήδησε ἔξω, κι ἔτρεξε δια ν ἀπολαύσῃ αὐτὸς πρῶτος τὴν υπερτάτην ἡδονὴν τῆς κωδωνοκρουσίας.

Καθὼς ἔτρεχεν, ἐκράξε τὸν ἄλλον ἀδελφόν του, τὸν Φώτην, καὶ τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν ἐπάνω ἐνορίαν προς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Εἶτα ἀνήλθεν ὑψηλά εἰς τὸ καμπαναριό, ἐκόλλησεν ὡς τελώνιον εἰς τὴν μεγάλην καμπάναν, ἤρπασε τὸ γλωσσίδι τῆς, με τὴν ἄλλην χεῖρα τὴν λαβὴν τοῦ ἐπικράνου τῆς ἄλλης, κι ἔρριψε τὸ σχοινίον τῆς τρίτης εἰς ἐν ἄλλο παιδίον παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ κωδωνοστασίου, τὸ ὁποῖον εἶχε κλειδώσει πεισμόνως ἔξω ἀπὸ τὸ πορτέλλο τοῦ καμπαναριού.

Μετὰ μίαν στιγμὴν μανιώδης κωδωνοκρουσία ἤρχισε, καὶ ἄλλοι ἐναέριοι ἤχοι

απήντησαν από την άλλη εκκλησίαν. Και υπό τους ήχους αυτούς το ατμόποσιον απέπλεε, και οι παπάδες επέστρεψαν εις την ξηράν.

Μετά δυό εβδομάδας, όταν επέστρεψεν από την γείτονα νήσον ο Σεβασμιώτατος, εν μεγάλη κλαγγή κωδώνων, ως πρώτην φοράν ερχόμενος, επήγε κατ εὐθείαν εις τον ναόν. Εκεί, εις το τέλος της δοξολογίας – και αυτό υπήρξε μετά την περί κωδωνοκρουσίας διαταγήν, την δια του διάκου δοθείσαν, η πρώτη χαρακτηριστική πράξις της ποιμαντικής του – επετίμησεν ένα των ιερέων, διότι ως επαρχιώτης και ασυνήθιστος από αρχιερατικές ιεροπραξίας, είπε το σύνηθες «Δι εὐχῶν των αγίων Πατέρων ημών», και δεν είπε: «Δι εὐχῶν του αγίου Δεσπότου ημών». Ο δυστυχής ιερεύς πως να το ξεύρη, αφού πουθενά δεν το είχεν εύρει γραμμένον.

Την Κυριακήν όταν ελειτούργησεν ο επίσκοπος, εις το τέλος της λειτουργίας έδωκε νέον δείγμα της ποιμαντικής του. Εις το «Πάντοτε, νυν και αεί», τον γεροντότερον, τον πλέον πεπειραμένον, αλλά και εγγράμματον ιερέα, τον έπιασεν αποτόμως από τον βραχίονα, βαστάζοντα το Άγιον Ποτήριο, και τον εβίασε να σταθή επί εν λεπτόν εις τα βημόθυρα, δια να είπη το «Πάντοτε» – ως να επρόκειτο, κατόπιν του «Μετά φόβου Θεού», να γίνη και Δευτέρα Μετάληψις. Και όμως το Ευχολόγιον γράφει μόνον, ότι «βλέπει ο ιερεύς προς τον λαόν», και όχι ίσταται εις την Αγίαν Πύλην. Ο,τι δε περιττόν γίνεται, μαρτυρεί μόνον τάσιν προς το πομπώδες και θεατρικόν – όπως συνηθίζουν μάλιστα οι Ρώσοι. Μέγα ευτύχημα υπήρξε για τον άλλον γέροντα, τον επίτροπόν του, εις την οικίαν του οποίου κατέλυσεν ο ιεράρχης, το ότι ήτο πολύ κωφός. Ο Δεσπότης ηδύνατο να τον επιτιμά και να τον ονειδίζη μάλιστα, χωρίς αυτός ν αντιλαμβάνεται, μηδέ να πικραίνεται τίποτε. Όταν δεν ήτο παρών ο διάκος, δια να του εξηγήση, αυτός δεν ηδύνατο να εννοή τίποτε από τους θυμούς και τας εξάψεις του Σεβασμιωτάτου.

Τέλος κατώρθωσε να δώση λογαριασμόν ο γέρων επίτροπος εις μετρητά, δι ὅλας τας αδειάς γάμου και τα λοιπά «δικαιώματα» της Επισκοπής. Αλλά δια τα γαλόπουλα, τους αστακούς και τ αὐγοτάραχα, κανείς δεν του εζήτησε λογαριασμόν πόσα είχε ξοδεύσει. Είναι αληθές ότι ο Δεσπότης ήτο εγκρατέστατος. Έπασχε από στομαχικά και καρδιακά συμπτώματα – ίσως από ψαμμίασιν η και διαβήτην. Αλλ ὁ διάκος είχε τα νιάτά του, την ξανθήν γενειάδα και την κόμην του. Θα ήτο υπερβολή βεβαίως αν ελέγαμεν, ότι ωμοίαζε με τον αρχιποιητήν εκείνον της Παπικής αυλής, του Λέοντος του Ι΄, ὅστις είχε παραπονεθή ποτε, ότι έκαμνε στίχους δια χίλιους ποιητάς, και εις τον οποίον ο περιώνυμος Ποντίφιξ έδωκε την απάντησιν: *Et pro mille allis archipoeta bibit.* (μα και ο αρχιποιητής πίνει για χίλιους)

Όπως και αν έχη, είναι βέβαιον, ότι ηγάπα πολύ το εντόπιον μοσχάτον εις δαμιτζάνες προσφερόμενον.

Τέλος ο Σεβασμιώτατος, αφού έδωκε το τελευταίον και κυριώτερον μάθημα ποιμαντικής εις τους ιερείς του – τους ενουθέτησε να είναι καθάριοι, να μη καπνίζουν ναργιλέ δημοσία και να μην κρατούν ποτέ ράβδον – εν ήχω κωδώνων και πάλιν, προεπέμφθη, επεβιβάσθη στο βαποράκι, κι έπήγε να ποιμάνη και άλλα πρόβατα.

Αλεξάνδρου Παπαδιαμάντη .

πηγή : ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com